

L'Enric de Can Santamaria

Enric Serra, conegut així per la pairalia que els seus pares van acomboiar a Garrigàs, propietat d'una senyora casada amb un Escassi, un nom de benestants que van operar en la indústria catalana i, a Espanya, l'hípica i la... poesia –un Escassi va ser poeta castellà de la generació de Panero–. Quan van deixar la masoveria del mas, la família de l'Enric va viure al poble i ell, un jove vuit anys més gran que jo, imperceptiblement va convertir-se en un mite menor per als llavors nens de la meva generació.

Ja quan encara treballaven la terra, l'Enric pilotava un tractoret diminut i sorollós, admiració de la mainada que l'anomenàvem amb una onomatopeia: "Pati-Pati"; després va fer-se delineant –recordo que em va regalar un magnífic tiralínies de tinta xinesa–; amb una moto, els vespres estivals desapareixia fins a la matinada per, a la primera costa turística, acostar-se al biquini perdut... L'Enric era un Serra, i els Serra han estat i són majoritàriament guapos –com la meva mare i cosina germana seva–; en el seu cas més perquè la seva, de mare, i tia àvia meva, una Campistol, havia estat una bellesa que, abans de la guerra, havia fet teatre amb el grup escènic del meu avi.

Tornant a l'Enric, va anar consolidant-se com una mena d'anarcosensual: fugitiu de les normes, ironia i simpatia a dojo, adaptador de la vida a ell mateix i no al revés com solia ser. Després va treballar en el negoci dels electrodomèstics, que va acabar essent la seva ocupació més duradora... i fructífera. Va casar-se amb la Consol –una altra bellesa–, filla del senyor Garrote, el sastre del meu pare; van viure a Figueres i van tenir quatre criatures, la més petita de les quals, l'Elisenda, vaig tenir el gust de veure asseguda a l'aula.

Quan va anar retirant-se del tràfec comercial, va obrir, en la que havia estat la casa paterna, un bar combinat amb un minisúper que va convertir-se en espai de trobada per a molts del poble: comprar, cafès, esmorzars, xerrar. Tinc un intens record de les converses poc convencionals que hi vaig tenir tête à tête sobre el diví i l'humà. Un dia va tancar i, amb un aire franciscà, va dedicar-se a caminar; recorria diàriament el terme municipal pel dret i pel través, caçava bolets o espàrrecs quan n'era el temps, però sobretot caminava; feia la impressió que, per etapes, perseguia un objectiu que sabia inabastable. Fa poc em van dir que estava malalt. I fins avui al tanatori.

Benvolgut cosí Enric, vet ací els meus records ni que sigui agafats pels cabells.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 16-04-2023, Pàgina 28

-El Punt Avui. Nacional 16-04-2023, Pàgina 29

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/article/29-necrologiques/2278304-l-enric-de-can-santamaria.html>